

Ἐφημερίς
 ποῦ διαβάξεις κι' ἀπορεῖς
 θὰ βγαίνη πάντα τὸ πρωτὶ ἐκάστης Κυριακῆς
 κι' ὁ **Ἄρβας** θ'ἂν ὑπεύθυνος συντάκτης κι' ἰδρυτῆς

Ἔτος πρῶτον ἀριθμοῦμεν
 κι' εἰς τὰς Πάτρας κατοικοῦμεν

Ἔτος χίλια κι' ἑννηακόσια κι' εἴκοσι κι' ἑννέα
 κι' ὁ Τσαλδάρης ἀποκρούει τὴν Κυβέρνησι τῆ νέας

Ἐκτον φύλλον μ' ἀριθμὸν
 κι' ἐγκατάστασις λουτρῶν

Εἰς δραχμὰς πενήντα μόνον τὴν τοῦ ἔτους συνδρομὴν
 κι' εἴκοσι πέντε τ' ἑξαμήνου καθωρίσαμεν τιμὴν
 γιὰ τὰ ξένα μέρη ὅμως δυὸ δολλάρια, κι' αὐτὰ
 εἰς τὸ χέρι ἀπ' τὸν καθένα καταβάλλονται μπροστὰ
 Ἐπιστολάς καὶ συνδρομὰς
 προσωπικῶς μόνον σ' ἐμὰς

Τοῦ καθὲ φύλλου ἡ τιμὴ
 εἶναι μονάχα μιὰ δραχμὴ

Ἐννιάτη Ἰουνίου μηνὸς
 κι' ἀγὼν ποδοσφαίρου δεινὸς

**Τοῦ Προέδρου χαιρετῶ τὴν ἐκλογὴν
 ποῦ παρήλθ' ἐν φωταψίαις καὶ... σιγῇ**

Καθ' ἦν ὥραν εἰς τὴν Κέα ν ἐτοιμάζουσαν κατασρόλαις
 κι' ἄλλα εἶδη ἔμαγε
 τῆς Βουλῆς ἢ κλαπαδόραις
 ἀναγγέλουσαν μὲ ἰνάτι
 πῶς δὲν μείναν ἀμανάτι
 τοῦ Προέδρου αἱ ἐκλογαὶ
 κι' ἐξελέγη ὁ Κουντουριώτης
 πάλι πρῶτος πατριώτης
 ὅπως ἦτο πάντ' αὐτὸς
 τώρα, Πρόεδρος, σωστὸς,
 κι' εἶδε πάλι παρελάσεις, μουσικαῖς καὶ φωταψίαις
 ὁ ταλαίπωρος Λαὸς
 κι' ἄλλαις πάλι ἀνοησίαις
 καὶ παραταῖς, πανηγύρευσιν
 εἶδ' ὁ κάθε κακομοίρης,
 μοιρολάτρης καὶ τρελλός!

Τώρα περὶ καταχωρῶθη τὸ πολίτευμα τελείως
 σᾶς τὸ λέγομεν τιμίως
 Ἐνας Πρόεδρος ὑπάρχει ποῦνα τῆς Ἐπικρατείας,
 ἄλλος Πρόεδρος ἐπίσης τῆς τουπιλικῆν Γερουσίας
 κι' ἕνας τρίτος τώρα νάτος ποῦνα τῆς Δημοκρατίας
 κι' ἔτσι ἔγλυτ' ἡ Πατρις
 μὲ Προέδρους πᾶχει τρεῖς
 ἔξαιρέσει τοῦ Λευτέρη, ὅστις εἶν' ἐκ τῆς Βουλῆς
 ἀλλὰ ὅμως προεδρεῖ, διαφεντεύει καὶ τοὺς τρεῖς

Λοιπὸν ζήτω, Πατριώτη!
 καὶ Ναυμάχε, Κουντουριώτη!!
 Ζήτω, Πρόεδρε νησιώτη,

ποῦ ἐκάθησες στὸν θρόνον
 δι' ἑξάμηνον καὶ μόνον
 ἐπινεύσει τοῦ Λευτέρη
 γιὰ νὰ μὴ χαθῆ τ' ἀσκέρι,...
 καὶ τοῦ Παγκάλου τὸ μάτι
 σᾶν σὲ βλέπει στὸ Παλάτι
 ἀπὸ μέσ' ἀπὸ τὸ φρέσκο, ποῦ καλεῖται καὶ ψειροῦ
 πῶς βρυχᾶται κι' ἀγριεῖ καὶ χορεῖ ρέντεκλου
 ἐνθουμούμενος τὴν δόξαν! παρελθόντα μεγαλεῖα!
 ὅταν ἔπινε κι' ἐκέρνα
 κι' ἐπωχούμενος ἐπέρνα
 τὸν καιρὸν στὰ Ἰπυουργεῖα
 κι' ἡ κυρία τὸν βοηθοῦσε διαρκῶς στὰ τελωνεῖα!

Τώρα, Ζήτω Κουντουριώτη
 Πρόεδρε, καὶ πατριώτη
 κι' ἡ Καμπάνα, τὸ γλωσίδι μὲ χαρὰν κι' αὐτὴ κινᾶ,
 μὲ χαρὰν σὲ χαιρετίζει,
 δίχως νὰ σὲ ξεσκονίζη,
 κι' εὐχεταὶ σοι, ὡς ὡς τώρα εἶχες πάντα δοξασιμένα
 τόσα χρόνια μπροστινὰ
 νὰ σοῦ γίνουσαν τιμημένα
 καὶ τὰ λίγα πεισινά!!

Χαιρετῶ τῶν Παπαδτράτων τὴν μεγάλην δωρεάν
 μὲ καρδίαν καθαρὰν
 καὶ τοῦ Δήμου Ἀγρινίου νοιώθω μόνος τὴν χαρὰν
 καὶ φωνάζω Παπαδτράτοι, ζήτω, ἀκόμη μιὰ φορὰν
 κι' «Ἡ Καμπάνα» δοκιμάζει ἂν καὶ κάθεται μακρὰν
 τὴν χαρὰν, ὄχι μικρὰν

**Πώς ο Φάπας περι γλώσσης κάνει κρίσι λογική
και ο Κλάπας τὸν θαυμάζει γιὰ μιὰ τέτοια προκοπή**

Φ.— Είδες λοιπὸν τί ἔγινε περὶ τῆς γλώσσης πάλι;
εἶδες καυγᾶς καὶ τσακωμὸς, μάχη δεινὴ μεγάλη;
καὶ πόλεμος καὶ χουγιάτᾳ, μέγας ἀγὼν καὶ ντόρος
τοῦ «Γλαύκου» τὴν ἀπάντησιν, ποῦ συμπληροῖ ντετόρος
κουβένταις, κλαφουνίσματα, κοτσομπολιᾶς σκουσμάριᾳ
ἐδῶ κι' ἐκεῖ κουρκουσουριὰ συμμαζευτὰ κι' ἀνάργια
δασκάλου καὶ μαθητῆρες... πάρετε διαβόλου βγάγια;

Κ.— Μιὰ λέξι μου τὴν ἔκαμες νὰ γίνῃ μιὰ σαλάτα
καὶ τόσο π' ἐξαισθηθῆκα ποῦ δὲν θὰ βρῶ τὴ στράτα.

Φ.— Δὲν ἄκουσες λακαταβά περὶ τῆς γλώσσης πάλι;
π' ἄλλοιῶτοῦνε ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖθε πάλιν ἄλλοι.
γιὰ τὸ δεινὸ κουρέλιασμα τῆς γλώσσης καὶ τὸ χάλι;..
τί θέλ' ἢ χλίψι στὸν ντουρνιὰ κορροβυζάστρα ἀγκάλῃ;
τὸ πλέμμα ἀπὰ στὸ σύννεφο, χωρὶς νὰ ντόρθῃ ζάλη;
καὶ πῶς πρὸ πάντων θὰ λυθῇ κι' αὐτὴ ἡ ἀπορία
τί θέν' τὰ μπάνια τὰ ζεστά; ἀφῶχουμε τὰ κοῦα;..

Κ.— Λοιπὸν;..

Φ.— Δεινὸς ἐξήστραψε λακαταβάς καὶ πάλι
καὶ ἀποροῦν οἱ ἀποροὶ κι' ἀπόρως ἔχουν ὄλοι
ἢ «Ἀντιγόνῃ» τ' ἤθελε νὰ μπῆ σὲ περιβόλι
νὰ λάβῃ δειπν' Ὀλύμπιο καὶ νὰ τὸν πῆ στὴν πόλι
καὶ νὰ τὸν μάθουν ὄλοι

τί ἐξίττει στὸν «Τηλέγραφο» νὰ κάμῃ ἕναν «πῆδο»
καὶ νὰ ριφθῇ στὸ στίβο;

ἀφοῦ γιὰ τὸ ἐξετάσεις τῆς θᾶν τῆραχετο τὸ γοῦρι
τοῦ Βάρναλ' ἂν ἐδιάβαζε «τὸ δίχρονο γαῖδουρι;»

Κ.— Καταλαβαίνω ἔμπλεξε μιὰ κόρη μεσ' τ' ἀσκέρι
χωρὶς νὰ ξέρῃ ὅτ' ἢ σιγὴ αὐτῇ τὸν κόσμον φέρει.

Φ.— Καὶ ἔτσι ἐγένηκε καυγᾶς περὶ τῆς γλώσσης πάλι
καὶ τᾶκαμ' ὁ Γυμνασιάρχ' ἱμάμ μπαϊλντί χαλάλι
θέλοντας νᾶχῃ τὸ σκολειὸ δικὸ του τσιφιλίκι
μὰ καὶ νὰ πέρῃ τὸ μισθὸ, τοῦτέστι χαρτζηλίκι

Κ.— Μὰ πῶς; Ἐσὺ, στίον τρόπο τοῦ δὲν βρῆκες ἀσηκλίκι;
καὶ κανησιὰ καί...

Φ.— Μοναχά; κι' ἀκόμη νταηλίκι!!
εὐθὺς νὰ κατεβάξῃ

αὐτὸς π' ὡς δημοτικιστὴς τὸ Βάρναλη διαβάξει,
ποῦ γράφει γιὰ τοῦ γαῖδουριοῦ τὴ νιότη
«ποῦ τὴν ἀπερνᾶει στὰ πσινα του»
«ὀλόρθο, κι' εἶναι τ' ἀχαμνὰ του»
« ὄλο ἀξιότη. »

Κ.— Καὶ τ' εἶν' αὐτὸς ὁ Βάρναλης;

Φ.— Καθηγητῆς ἱεπίσης
καὶ ἀπορῶ πῶς βρέθηκες γιὰ τοῦτο ν' ἀπορήσης,
ποῦ κάνει γιὰ τοὺς γόνιμους θεοὺς τὴν προσφορὰ, του
καὶ γράφει σᾶν καθηγητῆς εἰς τὰ ποιήματά του
«σοῦ ἀξίζει ἕνα σφαχτὸ»

«κοτσανᾶτο»

«ἐσένα πρίαπε, ἀσκημομούρη»

«ποῦσαι καὶ σὺ σᾶν τὸ γαῖδουρι»

«τὸ βαρβᾶτο»

καὶ πάρε καὶ κατάλαβε ἀπ' τὴν κορφὴ ὡς τὸν πάτο!

Κ.— Τί λὲς μωρὲ;.. Μ' ἐτάραξε! Μοῦ σ' κώθηκαν δυὸ πῆχες
τῆς κεφαλῆς μου ἢ τριχᾶς!

Φ.— Μονάχα; Ἄμ' τὰ ξυλόχτενα; τ' ἀσπέδιτο ναμάζι
κι' αὐταύγειας ρούσσας χάζι;

Κ.— Καθόλου δὲν κατάλαβα μ' ἀφτούνη τὴ σαλάτα!

Φ.— Οὔτε κι' ἐγὼ: Μον' τράβαγε, βρέ Κλάπα μου, στὴ στράτα!

Κ.— Πηγαίνω.. μὰ τί ἤθελε κι' ὁ Παῦλος μέσ' τὴ μέση;

Φ.— Αὐτὸς; Δημοσιογραφεῖ, διότι τοῦ ἀρέσει
μάλιστα τώρα προσπαθεῖ γιὰ νὰ καταργηθοῦνε
τὰ παλαιὰ ταβούλια, ποῦ τὸν... ἀνησυχοῦνε
καὶ ἀκομψα τυγχάνουν
τώρα ποῦ πιὰνα φθάνουν
καὶ περὶ τούτου ἀναφορὰν στὴν πόλι περιφέρει
καὶ ἰσοῦ νὰ κάμῃς...θὰ τὸν δῆς νὰ τὴν κρατῇ στὸ χέρι.

Κ.— Ἄν ἤμουνα στὴ θέσι του, εἰς τόπον ἀμοιβᾶδων
τὴ γλώσσα ἀμέσως θ' ἄρπαζα νὰ ἔκανα στιφάδων

Φ.— Τὴν προτιμοῦσα νὰ σοῦ πῶ καὶ παραγεμισμένη
κι' ἄς ποῦν πῶς μοιάζω σᾶν ἐκεῖνους «τοῦ παραστρατημένου!»

Κ.— Ἄχ! φεῦ! τί καταφύγιον καὶ τί ἐλπίς μᾶς μένει!
καθὼς κι' αὐτὴ ἐμάλλασεν ἀπ' τὴν εὐλογημένον!
καὶ ὅπως τὴν ἐκάμανε δὲν τρώγεται καθόλου,
κι' ἔτσι σιγὰ τὸ κάθε τι τραβάει κατὰ διαβόλου!

**Πῶς προχθὲς ἕνας Κωστάκης ἀπὸ φίλους προσεκλήθη
σ' ἕνα γεῦμα, σ' ἕνα σπῆτι
καὶ πῶς ἐτοποθετήθη
σὲ τὴν κουζίνα, μὲ τὴ Βάσω καὶ τὸ Στέλιο τὸν κοπρίτη!**

Ὁ Κωστάκης εἶναι πρώτης ντισεγκέ, κι' ὄραϊος νέος
καὶ δεινὸς χορευταρῆς
προσκληθεὶς προχθὲς σπουδαίως
εἰς ἕν γεῦμα, ποῦ γενανίος
πρῶτος σπεύδει γιὰ νὰ φθάσῃ καὶ γευθῇ περιχαρῆς.

Δωδεκάτῃ παρὰ ἕνα, ὅταν ἔφθασε τρεχάτος
καὶ κτυπᾶ σᾶν ντελικάτος
εὐλαβῶς τὸ χτυπητῆρι.
καμαρώνων ξουρισμένος μοιάζων σᾶν γδαρμένος γάτος
μὲ μιὰ σκέψι στὸ κεφάλι, ὅτι ὅπως εἶχε γίνει
ξουρισμένος τελατίνι
ἐπινόταν στὸ... ποτῆρι..!

Ἄλλ' ἢ πόρτα δὲν ἀνοίγει!!
Φεῦ! κι' αὐτ' ἦτανε κλεισμένη
μὰ ἀντὶ αὐτὸς νὰ φύγῃ
ἐπιμένει, περιμένει...
καὶ χτυπᾶ, ξαναχτυπάει
μὰ κανεὶς δὲν τὸν ἀκούει, οὔτε ἄλλος τὸν κυττάει!
καὶ φρικτὴ ἀδημονία πρὸς στιγμὴν τὸν περιβάλλει
πῶς μποροῦσε νὰ μὴ φάῃ!
κι' ὅπως εἶχε θερισμένη τὴν κοιλιὰ τ' ἀπὸ τὴν πεῖνα
ποῦχε γιὰ νὰ φάῃ μῆνα
νά! ταχύτατα ἐσκέφθη! καὶ ἐστράφη ἀπ' τὴν κουζίνα!..

Ἄλλὰ ποῖα ἢ ἐκπληξίς του... ὅταν περὶ ἡ πόρτ' ἀνοίγει...
Μὲ φιλιὰ ἢ ὑπερησία τὸν βουτᾶ, τὸν καταπνίγει,
καὶ ἐνῶ αὐτὸς σαστίζει
ἀπὸ μέσα φθάνει γέλοιο τρομερὸ, ποῦ τόνε... θίγει
μὰ κι' ἡ πόρτες εἶν' κλεισμέναις. Ἔχουν ἄλλους καλσομένους!
Μπρέ!... μωρέ!... τοὺς ξεχασμένους!...
μὰ κι' ἡ δοῦλα μὴ τῆς φύγῃ
εἰς τὰ χέρια τῆς τὸν σφίγγει
καὶ ἀμέσως ἕνα πιᾶτο
ἀχνισμένο μυρουδάτο
τοῦ πασάρισε γεμάτο,

κι' είχε κι' άλλα ή Βασίλω να τοῦ δώση γιὰ τὴ στρατά
κι' ἐπὶ πλέον εἶχεν αὐτὴ τὰ κουμπούρια τῆς γεμάτα.!!

Κι' ὁ Κωστάκης ὅπως ἦταν τελειωμένος ἀπ' τὴν πεῖνα
ὄλα πλέον τὰ ἐδέχθη καὶ νὰ μείνῃ στήν... κουζίνα.!,
ὅταν... νά! ἡ πόρτα ἀνοίγει
καὶ ὁ Κώστας κι' ἡ Βασίλω ἀτενίζουσε μπροστά τους
τοὺς Κυρίους νὰ μασοῦνε τρυφερὰ τὸ ἔδεσμά τους
καὶ ὁ δύστυχος Κωστάκης ὑπὸ ἰαχὰς καὶ γέλοια
θέτων τὴν οὐρὰ στὰ σκέλια
μὰ στιγμὴ δὲν περιμένει.
μπράβι!... τὸ κάνει καὶ τοῦ δίνει!...
καὶ ἀμέτρηταις τῆς σκάλαις τῆς κουζίνας κατεβαίνει
καὶ σκεπτόμενος πῶς ἦταν τὸ κακό γιὰ νὰ τοῦ γένῃ
δρόμο πέρνει, δρόμ' ἀφίνει.!!!

**Ἵπευνήματα καὶ πάλιν περὶ ψήφου τῶν γυναικῶν
ποῦ ὑπογράφει ὁ Καφαντάρης προσποιούμενος τὸν νέον**

Νέαις πάλι' ὀχλαγωγίαις
φασαρίαις
νέαις διαμαρτυρίαις
π' ἀπὸ χθὲς τῆς ζωντανεύουν Ἀγγλικαῖς πληροφορίας
γυναικῶν ψηφοφορίας
καὶ μία κάθε τῶρα τῆγε βλέπεις κοτσανάτη
νὰ φωνάζῃ γιὰ τὴν ψήφο, στὴ Βουλὴ πάλι τρεχάτη
μὲ μὴ δύναμι σπουδαῖα ἐναντίον τῶν τεράτων
τῶν ἀνδρῶν κι' ὑπερκεράτων
πῶπρεπεν οἱ ἄνδρες νᾶχουν διαρκῶς ὡς καύχημά των
καὶ νὰ ληφθῇ ταχύτατα φροντίς διὰ τὸ μέλλον
νὰ εἶν' οἱ ἄνδρες μαλακοὶ κι' ὡς εἶδος ἀνδρειακέλλων
Αὐτοὶ νὰ κάνουν τὰ παιδιὰ,
στὸ πλύσιμο νὰ ρέβουν
αὐτοὶ νὰ μαγειρεύουν
αὐτοὶ νὰ βάνουν τὴ ποδιὰ
αὐτοὶ καὶ τὰ κεντήματα νὰ κάνουνε στὸ σπῆτι
ἐν ᾧ αὐταῖς νὰ κάνουνε σουλάτσα, κι' ἄλλα, ἦτοι,
νὰ τρών, νὰ πίνουν, νὰ γλεντοῦν, κι' ἀκόμη νὰ καπνίζουν
τ' ἀπίστομα τ' ἀνάσκελα
καὶ νὰ φιλεύουν φάσκελα
τὸν ἄνδρα π' ἀντικρούζουν

Αὐταῖς νὰ μποῦνε στὴ Βουλὴ
γυμμέναις μ' ἐσωβράκια
γιατ' ἔτσι Πρεσβευταί, πολλοὶ
θὰ πάθουν νᾶχουν κάκια
τῆς δύστυχης Ἑλλάδας μας
γιὰ τὰ γλυκά τους μάτια,
ἐν ᾧ στὸ ὕστερο μορεῖ
μὲ μὴ ματιὰ τους αὐθωρεῖ

πολλὰ νὰ πάθουν δάνεια δολλάρια καὶ ἄλλα
καὶ νὰ γεμίσ' ἡ Γκρέτσια ἀπ' τοῦ πουλιῶ τοῦ γάλα

Ἔτσι λοιπὸν, καλοὶ μου ἄστοι, θὰ ἔλθ' ἡ εὐτυχία
ὅταν θὰ γίνῃ βουλευτὴς ἡ κάθε μιὰ... κυρία!
κι' ἔσο' ἡ γυναῖκες ἀπειλοῦν νὰ μποῦνε στὴν Ἀρχή!
ἢ θὰ κοιμῶντ' εἰς τὸ ἐξῆς οἱ ἄνδρες μοναχοί!

Εἰς τοὺς φίλους ὅσοι θέλουν φύλλα ἄλλων ἀριθμῶν
δωρεὰν τοιαῦτα τῶρα ἀποστέλλωντ' ἐξ ἡμῶν,
μὰ νὰ σπεύσῃτ' ὅσοι θέλτε πρὶν κι' αὐτὰ ἐξαντληθοῦν
γιατὶ τότε δὲν μποροῦνε ἐξ ἀρχῆς νὰ τυπωθοῦν.

Καὶ τὴ Μόδα χαιρετίζω

γιὰ τῆς φούσταις καὶ ... σαστίζω

Νὰ λοιπὸν.. ὅπου κ' ἡ φούσταις δὲν θὰ εἶναι περὶ κονταῖς
μὲ τὴ μόδα ποῦ τὸ θέλει νὰ κατέβουνε κι' αὐταῖς
κι' ἔτσι παύουν ν' ἀνεβαίνουν
κι' ἀρχινοῦν νὰ κατεβαίνουν
κι' ὄλα τᾶλλα τους μαζῆ
καὶ νὰ ἰδοῦμε ποῖα τῶρα τὰ φουστάνια θὰ προφθάσῃ
πρῶτῃ νὰ τὰ κατεβάσῃ,
κι' ὡς ἀκούω μὲ τό... τοῦτο βρῆκαν θέμα κι' οἱ χαζοί!

Κι' ἔτσι ἐπάνω μεσ' τὴν ὄρα
π' ἀστρυφύλακες μὲ φόρα
πρὸς ἀποφυγὴν τῆς λύσσης
φόλαις ρίχνουν πρὶν ξυπνήσῃς
εἰς τὰ δόλγια τὰ σκυλιὰ,
καὶ οἱ κυνηγοὶ ἐπίσης
σ' ἀπειλοῦνε ἂν θελήσῃς
πρὸς αὐτοὺς ν' ἀντιμιλήσῃς
μὲ δυὸ σάγια στὴν κοιλιά,
μὲ τὸ δίκιο τους κι' αὐτοὶ
κάθε φούστα κεντητὴ
θὰ κοντίνῃ μέχρι τρέλλας
καὶ μονάχα θὲ νὰ μείνῃ κάθε φούστα καμαριέρας
καὶ δυὸ ἄλλων ποῦ τὰ μαῦρα τοὺς πηγαίνουνε πολὺ
κι' ὅπου κάθονται τὰ πόδια μ' ἓνα θόρυβο μεγάλο
τῶνα βάνουν στᾶλλο ἐπάνω
καὶ τῆς βλέπω καὶ τὰ χάνω
κι' ὁ καθεὶς κυτᾶ, θαυμάζει καὶ φθονῶν γι' αὐταῖς μιλεῖ
κι' ὅπως γίνεται στὸ πάροκο, σᾶν χορεύουνε στὸ μπάλλο
κι' ὁ καθένας ἐκεῖ βλέπει πότε τῶνα, πότε... τᾶλλο
κι' ἐγὼ βλέπω καὶ λιγῶνα
μὰ φωνάζω πάλι, ἄς βλέπω! Ἄς τῆς βλέπω! κι' ἄς πληρώνω
Τέτοιο θέαμα μ' ἀρέσει καὶ χαραῖς μοῦ προκαλεῖ.

**Τοὺς Φρατέλλους χαιρετίζω μ' ἀνυπόκριτη χαρὰ
ποῦ ἐφθάσαν ἀνὰ πέντε στοῦ Φαλήρου τὰ νερὰ**

Καλῶς ἦλθατε, Φρατέλλοι, στοῦ Φαλήρου τὰ νερὰ
μὲ τ' ἀνέμου τὰ φτερά
καὶ σκιρτᾶ κάθε καρδιά
τῶρα ἀπ' τὴν Ἰσπανία
καταφθάνει ἀπειρία
εἰδικῶν νὰ συσκευάζουν στὰ βαρέλια τὰ σταφύλια
καὶ φιλῶ τὰ δυὸ σας χεῖλια
μὲ ἀφάνταστη χαρὰ

Καλῶς ἦλθατε, Φρατέλλοι, στοῦ Φαλήρου τὰ νερὰ
μὲ τ' ἀνέμου τὰ φτερά
κι' ἡ ψυχὴ μου ἀναγαλιάζει καὶ σᾶς βλέπω τρυφερὰ
νὰ πετᾶτε στὸν ἀέρα
στὸν γαλάζιο τὸν αἰθέρα
τριάντα πέντε στὴ σειρά

Καὶ παρακαλῶ σας μόνον ὅταν φθάσετε στὴν Πόλι
ποῦ τὴν καμαρώνουν ὄλοι
νὰ μοῦ τὴν καλοκαρδίστε
καὶ νὰ μοῦ τὴν χαιρετίστε
κι' ἐδῶ πάλι νὰ γυρίστε
ὕγιεις καὶ μὲ χαραῖς
ἀπὸ πέντ' ἀεροπλάνα εἰς ἑπτὰ σωσταῖς σειραῖς

Γιὰ τὴν δίκη τῶν Κουμπαίων, τοὺς Κορφιάταις στα-
[ματῶ
τοὺς συγχαίρω, τοὺς θαυμάζω καὶ τοὺς δίπλο χαιρετῶ

Εἰς τὴν χώραν ποῦ σὲ κλέβουν ὅπου πᾶς καὶ περπατᾶς,
σὲ ρωτοῦνε τοὺς Κουμπαίους διατὶ δὲν τουφεκᾶς;
εἰς τὸν τόπον, ποῦ σὲ κλέβει ὁ μπακάλης κι' ὁ ψωμᾶς
ἀγαθοί μου, Κερκυραῖοι, ὅλοι τᾶβαλαν μὲ σᾶς

Εἰς τὸν τόπον ποῦ σὲ κλέβει ὁ χασάπης κι' ὁ ψαρᾶς
φταίει ἢ Κέρκυρα, σοῦ λένε, ποῦ δὲν κόβει τοὺς ληστὰς
Εἰς τὸν τόπον, ποῦ οἱ μεγάλοι τρῶν' τὰ σάλια τους μ' αὐτοὺς
καὶ τοὺς βλέπεις νὰ γλεντᾶνε μετ' αὐτῶν, χειροπιαστοὺς!
μ' ἀκοῦς μόνο νὰ σοῦ λένε
οἱ Κορφιᾶτες μόνο φταῖνε.!!

Εἰς τὸ Κράτος, ποῦ τὸ ξέρεῖς, ἂν τὸ Κράτος σὲ ληστεύει
κι' ὁ τσαγκάρης σου, κι' ὁ ράφτης, κι' ὁ ἐργάτης σου σὲ κλέβει
Τώρα βρέθηκε ποιοὺς φταίει
κι' εἶν' αὐτοί; Οἱ Κερκυραῖοι
καὶ κατόπιν οἱ Κουμπαῖοι
κι' ὄχι ὅσοι μετὰ τούτων εὐωχοῦντο ἔλεεινοὶ
καὶ ποῦ σήμερα περνᾶνε γιὰ μεγάλοι καὶ τρανοὶ...!

Ἐδῶ πέρνεῖς ζευγολάτη
καὶ στὰ φέρνει καὶ στὰ πλάττει
ἴσα ἰφάδι καὶ στιμόνι
κι' ὡς νὰ πῆς ἐσὺ ἀφιόνι
μία φέτ' ἀπὸ τὴν πλάτη
ὡς καὶ τοῦτος σοῦ τραβᾶ
καὶ γιὰ τὸ καλὸ σπολλάτη
ἔτσι μένεις ἀμανάτι
εἰς τὸ τέλος τοῦ κανγαῖ
κι' ὅλοι νᾶτοι, ποῦ σοῦ λένε
οἱ Κορφιᾶτες πάλι φταῖνε

Κι' ἐγὼ στέλω καὶ θαυμάζω τὰς δηλώσεις των αὐτὰς
καὶ φωνάζω, Κερκυραῖοι, σᾶς θαυμάζω ὅσο μπορῶ,
ποῦ δὲν θέλατε νὰ φτιάστε μία τρύπα στὸ νερό!

Γιὰτὶ τρύπα στὸ νεράκι θᾶταν ἄλλη καταδίκη,
Κι' αὐτὸ εἶναι ἡ ἀλήθεια, κι' ἄς φωνάξουν ἄλλοι... φρέικη!

Εἶναι σήμερα γνωστὸ
εἰς τὸν κόσμον τὸν σωστὸ
ὅτι πάντοτε φωνάζει ὁ ληστής ὁ μουσαφίρης
γιὰ νὰ φύγη ὁ νοικοκύρης!
κι' ἐγὼ Κέρκυρα φωνάζω, μπράβο, Κερκυραῖοι, ἐνόκοι!
π' ἐδικᾶστε σᾶν ἀνθρώποι
κι' ἐβαρέστε τὸ σαμάρι γιὰ ν' ἀκούση τὸ γαι'δοῦρι
μ' ἓνα μπάτσο, γερὸ μπάτσο, στῶν ἐπίσημων τὴ μούρη
κι' ἔτσ' ἐμείνανε κι' οἱ γάταις γύρω, γύρω ἀπὸ τὸ πτώμα
μ' ἀνοιχτὸ μονάχα στόμα!

**Ἄπ' ὅσα βλέπω, κι' εἶδα
εἰς τὴν Πάτρα, σκίτσα λίγα**

Μελλοδράματα λοιπόν καὶ σινεμά
καὶ θεάματα πολλὰ
μᾶς κατέκλυσαν καὶ σκέπτομαι καλά
ποῦθε βγαίνουν μὲ τὴν κρίσι τὰ ψιλὰ
ἢ μὴ χάσαμε, στὴ ζέστη, τὰ μυαλά.

Μὰ κι' ἐν τούτοις καὶ ὁ μῶλος δὲν ἀδειάζει

κάθε βράδυ ἀπὸ περίπατο δεινὸ
κι' ὁ καθέννας περ'πατῶν διασκεδάζει
μὲ τὴ σκέψι καὶ μ' ἀέρα ἐρατεινὸ

Καὶ παράπονο μονάχα ἔχομε' ἓνα
πῶς σκοντάφτουμε πολλακίς στὸ στενὸ
κι' ἂν ἠθέλαμε νὰ ἰδοῦμε καὶ κανένα
τὶ τραβᾶμε στριμωγμένοι, ξέρω 'γὼ!
ἄχ! μὰ πότε θὰ τὸν φτιάσουν τὸν λιμένα
ἀδελφοί μου Πατρινοί, σὲ ποιὸν καιρό!

Ἐπὶ τέλους! δὲν χωνεύεται καθόλου
ἢ κατάστασις αὐτὴ ἢ ἔλεεινὴ
κι' ὅλα πᾶνε τὸ λοιπὸν κατὰ διαόλου
καὶ ὁ Μῶλος σας ἀκόμη Πατρινοί

Μὰ 'σεῖς πάντοτε κοιμᾶσθε, τί χαμπάρια,
δὲν κυτᾶτε οὔτε γρῶ γιὰ προκοπὴ,
μοναχὰ τοῦ Ρωμαί'δη τὰ ντουβάρια
καὶ χαιρῶστε π' ὁ καθέννας σας μπορεῖ
ἐκεῖ δὲ νὰ κατ.....

Περὶ ἐντοσθιολόγων ἢ ἀντεροπατσολόγων

Οἱ Πατσολόγοι ἐώρτασαν προχθὲς μὲ τὴ σειρά τους
σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις τὴ γιορτὴ
καὶ προσφέραν' εἰς γαρδούμαν τ' ἀντερά τους
μὲ τὸ ἐξαίρετο κρασί
ποῦ ὁ φίλος Τσακιστὸς μὲ τὴ χαρὰ του
πάντα πρόθυμος πρὸς πάντας, κουβαλεῖ
καὶ μᾶς φωνάζει τσόκ—γιασὰ
καὶ πηλαλεῖ
μετὰ κοκορετσάδας καὶ πατσᾶ!

Κ' ἓνα μπράβο τοῦ Προέδρου στέλλω τώρα
πῶχει γίνεῖ θαυμαστὸς
καὶ τοῦ Χρόνου! νᾶναι πάλι καλὴ ὥρα
καὶ νὰ εἶναι πάλι ὁ ἴδιος Τσακιστὸς

Ἄπ' τὸ Αἶγιον συστάσεις πάλι ὁ Βέρρας ἀποστέλλει
τὰ κορίτσια νᾶναι πάντα ἀρετῆς ὑπογραμμὸς
γιατὶ ἔτσι μόνον, τότε, ὁ καθέννας θὰ τὰ θέλη
καὶ θὰ βρῖσκειται ἀμέσως ἐκλεκτότατος γαμβρὸς
ἄλλως ἂν τὴν ἠθικὴ τους δὲν φυλάττουνε.., συχνὰ
ὁ κύρ' Βέρρας τὴν «Καμπάνα» θὰ κινᾷ' νὰ τῆς ξυπνᾷ

Στήλη ἀλληλογραφίας διὰ λόγουσ ποιικιλίας μὲ ὀλίγας ἀγγελίας

Στοῦ μεδίτη Ἐλ—Γκὶν τὸ γράμμα
ἀπαντῶ, πῶς ἢ Καμπάνα
δὲν ἰδρῦθη γιὰ νὰ κἀν ὅτὸν καθένανε ρεκλάμα
κι' ὅποιος θέλει τέτοιο πρᾶγμα
δίχως νὰ μᾶς καμαρώνη
εἰς δραχμὰς ἄς μᾶς πληρώνη
καὶ τοῦ γίνετ' ἐν τῷ ἄμα.

Στὰ θεάματα τὰ τόσα καὶ τὰ τόσα σινεμά
Ἡ «Καμπάνα» ὁδὸς θυμίζει μὴν ξεχνᾶτε τοῦ Βουρνᾶ
τὸ παρκάκι ποῦ 'κεῖ πέρα
φρέσκο πέρνετε ἀέρα
κι' ἐνῶ θέαμα ὠραῖο μπρὸς ὁτὰ μάτια σας γελά
ἢ βραδεῖὰ γλυκὰ κυλά